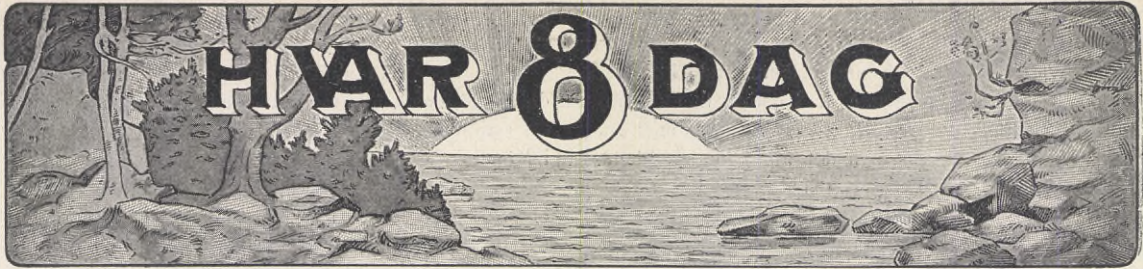

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

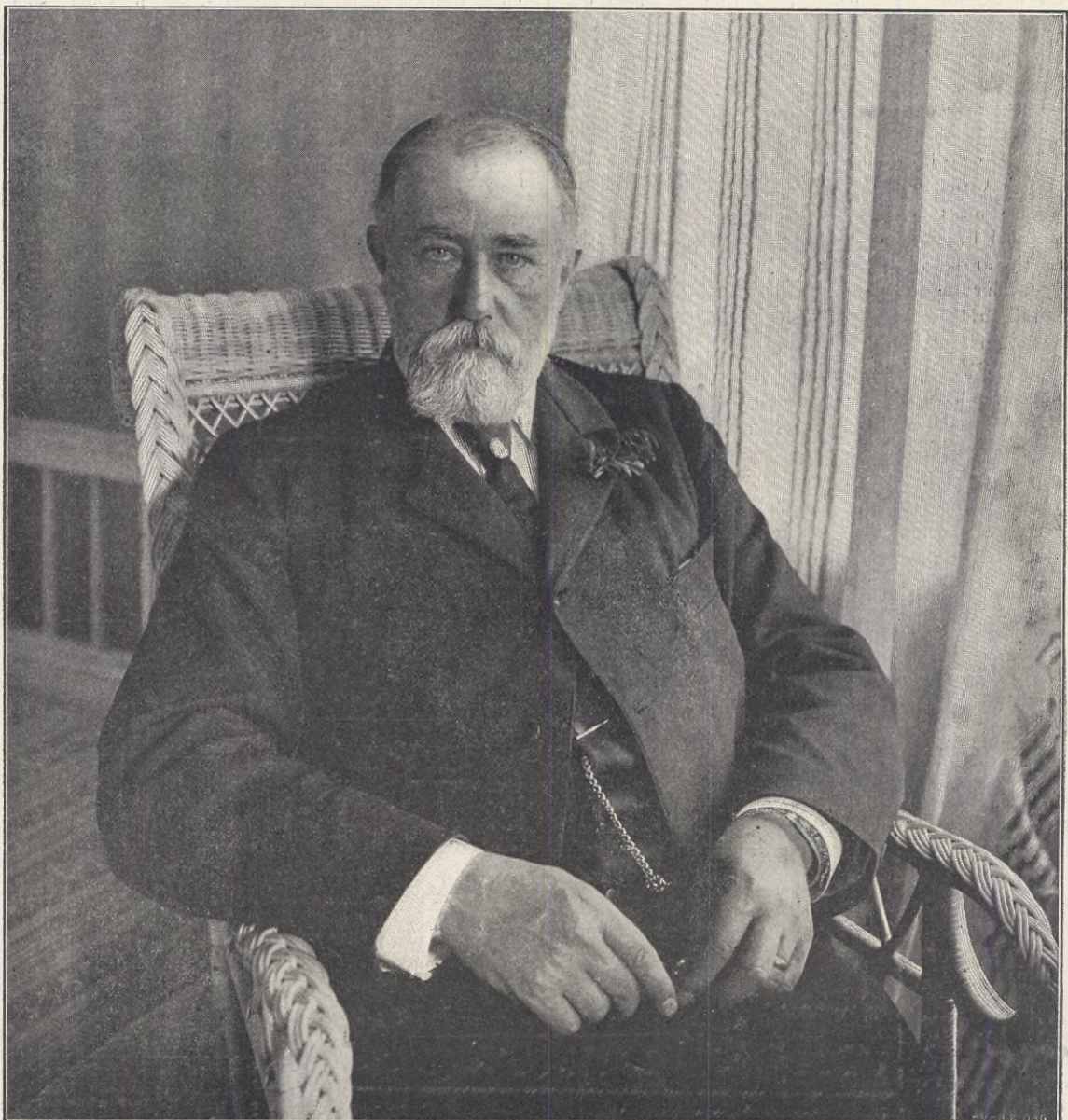
Den 28 Juni 1903.

N:o 39

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Klas Mauritz Linroth* (med 2 porträtt). *Från utställningen i Karlstad* (med 4 illustrationer). *Riksheraldikern C. A. Klingspor* (med 2 illustrationer). *Nya kyrkobyggnader* (med 2 illustrationer). *Under Armeniermassakernas dagar. Ny storstadsbyggnad i Malmö* (med 1 illustration). *Emil Sjögren* (med 1 portr.). *Edvard Grieg* (med 3 illustr.). *De ledande männen i det stundande stora fullkriget i England* (med 14 portr.). *Porträtt till händelserna i Serbien* (med 9 portr.). *Veckans porträttgalleri* (med 24 portr.). *Ivånne Helsingborgs-bilder för dagen* (med 2 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

GENERALDIREKTÖR KLAS MAURITZ LINROTH.

KLAS MAURITZ LINROTH.

Det är sommar, och under denna tid tilldrager sig allt, som har afseende å hälsovård, ett särskildt intresse, i det att hettan ju brukar medföra vissa risker med afseende å det allmänna sundhetstillståndet. Det porträtt, som i dag pryder HVAR 8 DAGS första sida, porträttet af generaldirektören och ordföranden i k. medicinalstyrelsen Klas Mauritz Linroth, kan sålunda väl anses vara en bild för dagen. Så ock ur den synpunkten, att hr L. den 20 juni fyllde 55 år.

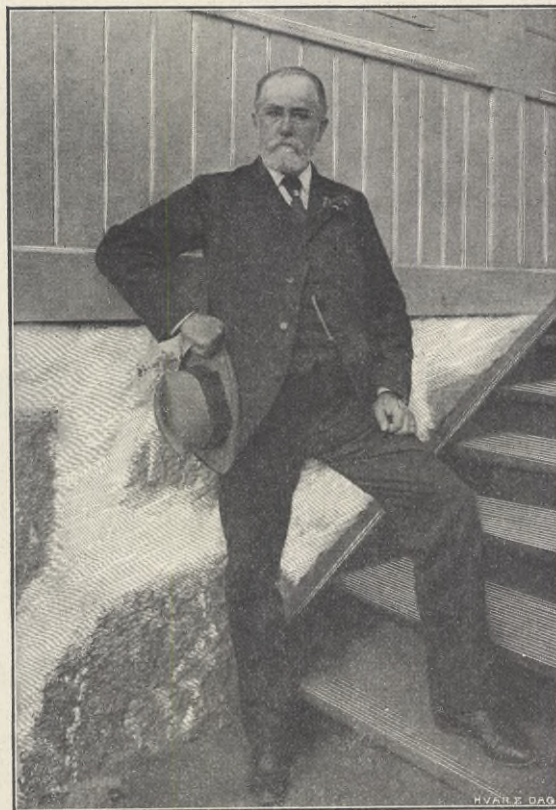
När professor Linroth den 24 mars 1898 blef t. f. generaldirektör och ordförande i k. medicinalstyrelsen efter hr Almén för en tid af sex månader och i september samma år utnämndes till ordinarie innehafvare af dessa befattningar, offrade han i och med detsamma vissa pekuniära förmåner. Men det allmänna bästa fick gå före det enskilda — och det fanns blott en mening om att Stockholms dåvarande förste stadsläkare var den rätte styresmannen för medicinalstyrelsen.

Till förste stadsläkare i hufvudstaden utsågs hr L. 1882, och 1891 erhöll han professors namn, heder och värdighet. Född på säteriet Westsjö i Öfre Ulleruds församling af Värmlands län, blef L. 1868 student i Uppsala, 1872 med. kand., 1876 med. lic. och tre år senare med. d:r.

Under sin studietid och äfven senare var L. militärläkare; 1878 förste bataljonsläkare vid k. flottans station i Karlskrona, frånträdde han denna plats 1882, då han blef förste stadsläkare i Stockholm. I denna egenskap har L. tagit stor del i de många byggnadsföretag, som Stockholms kommun under de 20 senaste åren låtit utföra i sjukvårdens intresse. Planerna för ombyggnadet af Maria sjukhus och af Stockholms stads och läns kurhus, äfvensom för det nya epidemisjukhuset i hufvudstaden äro förnämligast hans verk. På L:s initiativ inrättades hälsovårdsnämndens laboratorium och för produktion af animal vaccin en särskild ympanstalt för Stockholms stad, desinfektionsanstalter för staden och hamnen samt förbättrades ventilationsförhållandena i Stockholms folkskolehus. L. har äfven medverkat vid revisionen af dödsorsaksstatistiken samt ytterst verksamt i arbetet för tuberkulosens bekämpande. Han förordnades sålunda 1897 till ledamot i kommittén för afgifvande af förslag till inrättande af sanatorier för lungsjuke, företog samma år med bidrag af Stockholms stads hälsovårdsnämnd en resa till Tyskland, England och Schweiz för att taga kännedom om där befintliga sanatorier för obemedlade lungotspatienter och utsågs 1899 till ett af Sveriges ombud vid tuberkulokongressen i Berlin i maj samma år.

De utländska studier, som generaldirektör L. tidigare företagit, äro många. Redan för mer än tjugo år sedan studerade han hygien hos von Pettenkofer i München. De kongresser och kommittéer, hvori han deltagit, uppgå likaledes till ett betydande antal, liksom han suttit och sitter i åtskilliga direktioner för allmännyttiga institutioner, såsom Allmänna änke- och pupillkassan samt Gymnastiska centralinstitutet. Själfklart är, att den skicklige vetenskapsmannen, hvilkens rykte sträcker sig utom landets gränser, skall vara ledamot af många in- och utländska vetenskapliga sällskap.

Generaldirektör L. har i tryck utgifvit många arbeten, de flesta behandlande enskild och allmän hälsovård. Ovanligt verksam, helt och hållet uppgående i sitt kall, är han en af dessa personer, som bringa nytta åt ett helt land.

Klöhn: Bengt Sjöforsparre.
GENERALDIREKTÖR K. M. LINROTH.

Detta liksom omstående helsidesporträtt är taget i dessa dagar speciellt för HVAR 8 DAG af dess fotograf.

FRÅN UTSTÄLLNINGEN I KARLSTAD.

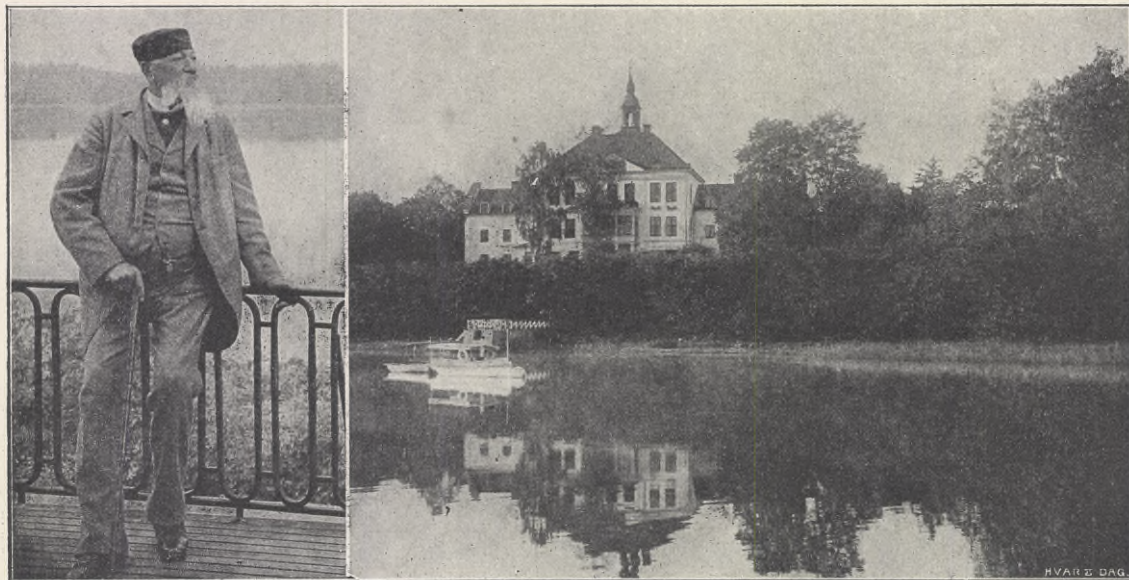
— 615 —

HVAR 8 DAG

Foto. Nyström, Karlstad.

Den 19 Juni öppnades af Värmlands härtigpar Länets Hushållningssällskaps 100-års Utställning i Karlstad. Vi lämna här några bilder från platsen, visande hur stark tillströmningen af besökande är. Allmänna omdömet om de utställningar det hela omfattar är utomordentligt gynnsamt både för utställare och anordnare. En för landets »kraftnäring», järntillverkningen, så talande och för verken hedrande utställning som den de stora Uddeholmsverken visa, förtjänar, ensamt den, ett besök. Och sedan allt det andra — —!

Kilohé; Kem. A.-B. Bengt Sjöföresparre Stilm—Öbg

Riksheraldikern C. A. KLINGSPOR.

NÄSBY.

Foto. Dagmar Eriksen, Norrköping.

HVAR 8 DAG bringade nyligen (se nr 29 IV årg.) ett porträtt jämte en kort biografi af den nu plötsligt aflidne, och återger af denna anledning nu endast ofvanstående förträffliga porträtt, taget å det vackra Näsby, där Riksheraldikern jämte maka vistades hos sin son. Vyen visar huvudbyggnaden å Näsby med dess förtjusande läge vid Frösjön i Södermanland.

NYA KYRKOBYGGNADER.

Af *Oscarskyrkan*, det nya vid Narvavägen å Östermalm i Stockholm belägna templet, som nu nalkas sin fullbordan, lämna vi här en bild. Uppförd efter ritningar af arkitekten *Gustaf Hermansson*, hvilken särskildt ägnat sig åt kyrkobyggnader, ter sig kyrkan särdeles graciös och elegant, om den också för tanken tillbaka till kända utländska mönster. Det nya templet gör sinnet gladt, hvilket just icke i allmänhet kan sägas om huvudstadens kyrkor.

* * *

Den 18 Juni invigdes grunden till en blifvande ny kyrka i Västervik, att uppföras efter ritningar af arkitekten *Molander* och afsedd att vara färdig 1905. Den högtidliga akten förrättades af kontraktsprosten *Redelius* och kyrkoherden *Palén* i närvaro af talrika inbjudna och öfrige intresserade åskådare.

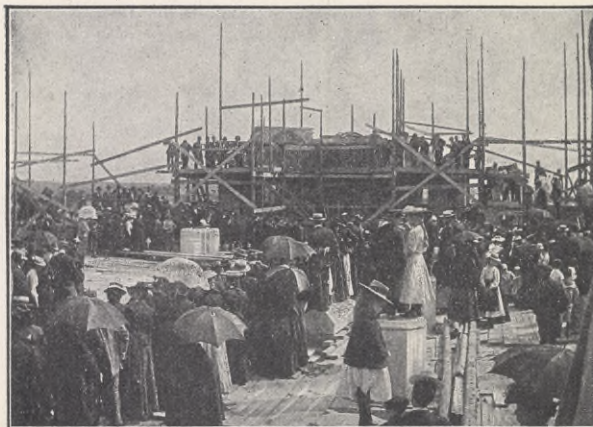

Foto. HVAR 8 DAG.

GRUNDLÄGGNINGEN AF VÄSTERVIKS NYA KYRKA.

Klubb: Bengt Silfverparre.

DEN NYA OSCARSKYRKAN I STOCKHOLM.

Plötsligt blir det kolmörkt i rummet. Müller har liksom af ovarsamhet stött ned oljelampan och i svarta mörkret hör jag ett våldsamt fall, efterföljdt af ett ljud som om ett stort vilddjur rullat kring på golvet. Svordomar, skällsord och slutligen ett gurglande ljud, som om en människa hölle på att kvävas. Jag rusar upp och lägger den stora bommen för dörren. Müller har fallit öfver hamidiemannen och vi äro alla tre innestängda i mörkret, men hvem af de två har segrat, hvem är det som gurglar som en butelj? Så ropar Müller — tänd lampan. Detta var nu lättare sagt än gjort, men jag tände en i ett hörn af rummet liggande halmhögt i stället och lågan slog högt mot det svarta stentaket. Müller satt på hamidiens bröst och denne gurglade, blå i ansiktet som ett plommon, under min följeslagares fasta grepp om hans strupe. Ett par tyska näfvar, för hvilka jag sannerligen ej velat utsättas. Gå ut, sade Müller, i mina sadelfickor finnas rep, med hvilka vi kunna binda denne vår gäst. Fradgan stod om vår gästs mun och hans ögon rullade ursinnigt. En fiende hade vi från denna stund i Biredschik, det var otvivelaktigt.

Emellertid gick jag ut, fann i Müllers sadelficka en stor bundt starka rep, återvände med dem och lade bommen för dörren. Så började bindningen, under det Müller höll offret fast som i skrufstäd. Som jag aldrig förr bundit någon människa framkallade mina bakvända försök Müllers löje och jag tror till och med offrets. Slutligen hade vi dock mannen försvarligt bunden och rullade undan honom med en stor halmsudd i munnen till rummets mörkaste vrå. Då detta arbete var verkställt gingo vi helt lugnt ut, gjorde våra hästar klara och gingo in i köket för att få nycklarne till porten.

Mätte frid och lycka följa dig, helige och fromme man, sade chanägaren, men, tillade han, hvar är Ahmed Agha, hamidiöfficeren.

Han, svarade Müller, var trött och gick till hvila i vårt rum, stör honom ej.

Så redo vi ut och snart gick det i galopp upp mot den stora kritöknen. Nu voro alla svårigheter förbi, nu skulle vi blott möta människor som möjligen ville mörda oss, inga däremot som ville föra oss åter till Haleb. Redan såg jag Bagdad framför mig i mina tankar, kalifornas underbara stad. Dock, vi voro vid våra förhoppningars gräns, oss väntade rysliga ting. Vi märkte snart, att vi voro förföljda, vi hörde hofslagen dåna mot den hårda marken allt närmare och närmare. Ingenstädes ett träd, en klippa en fördjupning, milsvidt en krithvit golfslätt yta. Skotten började smälla, kulorna började surra, så hade vi ett dussin hamidieryttare öfver oss. Fångna. Bagdad försvann i natten, hela min lysande plan, på hvilken jag satt mitt lif som insats, störtade tillsammans. Och hvem anförde väl dessa röfvare? Jo, Ahmed Agha, den bundne mannen. Med höjd pistol red han fram till Müller. — Hund, son af en hund, jag borde skjuta dig som ett oskäligt djur.

Den rättvisan måste man göra Müller — oförskräckt var han som få. Dyster och mörk satt han på sin häst, ej en min förräddade hvad han kände. Men, fortsatte hamidiemannen, mir alai må döma dig. Binden honom.

Så surrade de Müller, jag tror med hans egna rep, och togo hans häst i lina midt emellan fyra hamidié.

Ahmed Agha kom nu fram till mig, lyste mig i ansiktet med en lykta och funderade. Allah allena vet, sade han, om du är en helig man, men detta

kommer framtiden att utvisa. Ehuru du biträdt med att binda mig, vill jag ej öfva våld mot dig. Kanske är du en hadscha. Vakten den helige, sade han till sina följeslagare, så att han ej måtte undkomma. Och så mot Biredschik.

Inom två timmar voro vi åter i staden och på väg till borgen, där vi skulle stå till ansvar för våra ogärningar inför mir alai Abdul Saraf bey, den store röfvaren. Jag kan ej neka till att vår uppfärd till borgen uppför de branta i zigzag gående citadelgatorna in genom den spräckta hvalfbågen, där flammande facklor spridde ett rött sken på gula murar tog sig romantisk ut. Innanför porten låg en vidsträckt gård, full med allehanda ruiner, gamla grusade torn, tämpelräster, pelare och sönderslagna statyer. Sannerligen en lämplig bostad för den store röfvaren.

Borta vid gårdens ena långsida midt emot porten stod ett grått lerhus i den vanliga turkiska kasernstilen, hvilket tedde sig rätt bedröfligt bland de gula ruinernas ståt. Därinne innanför en med facklor upplyst port residerade mir alai Abdul Saraf bey, Biredschiks herre. Så snart vi stigit af hästarne fördes vi in i huset, sedan Müller befriats från repen. Där satt den store röfvaren med en guldstickad, hvit kefje på sitt huvud med en stor ljusgrå officerskappa med öfverstegaloner och med en ofantlig kroksabel öfver sina knän. För öfrigt en vild svartskäggig kurd af värsta sort.

Vår för detta fånge Ahmed Agha började nu relatera hur han fattat misstankar mot Müller, hur han besökt oss för att utfråga oss, hur han blifvit lömskt öfverfallen, hur han sedermera lyckats befria sig från halmsudden och genom sina rop tillkallat chanägaren.

Sedan han af denne blifvit befriad hade han samlat en skara hamidiémän, eftersatt och fångat oss.

Hvem är du, sade Abdul Saraf bey, vänd till Müller.

Det fanns nu ej längre någon orsak att fara med lögn; vi hade ingen utsikt att frigifvas, men all utsikt att, om vi fortsatte vår komedi, kastas i fångelsehålorna under citadellet. Jag är, sade Müller, under andlös tystnad i salen, en frenghi från Haleb. Och hvem är denne föregifne helige man? Jag är en frenghi från Stambul. Båda dessa upplysningar verkade öfverraskande. Man hade trott oss vara greker, levantinare eller armenier, med ett ord osmanska undersåtar och hade beräknat att göra processen kort med oss. Men att bära hand på frenghis. Därefter drog sig till och med store röfvaren i Biredschiks borg. Låge ej frenghis krigsfartyg i Iskenderuns hamn och hade ej frenghis fördömde Kapudan pascha hotat att tåga mot Haleb. Men, sade Ahmed Agha, kunnen I bevisa, att I ären frenghis? Lögnen har hela dagen talat ur Edra halsar, så gör den kanske ock nu.

Hvad mig angick, kunde jag verkligen bevisa saken.

Jag var utrustad med ett svenskt kabinettspass och detta storståtliga aktstycke utbreddes på mir alais knän. Ja, sade mir alai, detta är de otrogenes fördömda språk, måtte Allah förgöra dem. Denne är en man, hemma i ett land, där lejon finnas, tillade han, pekande på det svenska riksvapnet. Ja, bey, svarade jag, i mitt land äro lejonerna talrika som hundarne i Haleb, men mitt folk känner ingen fruktan.

Aferim, Allahs verk äro häpnadsväckande, sade röfvaren. Nåväl, kan den där föregifne hamidiéman-

nen bevisa, att han är en frenghi? Detta kunde Müller olyckligtvis ej och det såg en stund ut som om han skulle utlämnas hamidié rättvisan i händer. Ahmed Agha yrkade häftigt därpå, men Abdul Saraf var tveksam. Slutligen fick han efter en stunds funderande en god idé. Låt oss, sade han, sända dessa främmande hundar ned till paschan i Sarai, må han döma, det skall fröjda honom. Vi kunde emellertid ej sändas till paschan midt i natten, utan instängdes i hvar sin kula i ett af de gamla tornen, där råttor och ödlor funnos i öfverflöd och där vatnet dröp af de möjligen väggarna. Tidigt följande morgon kom en hamidiésoldat och väckte mig något våldsamt samt ledde ut mig i regnet. Där stod redan Müller något ruskig till sitt yttre. Man ledde ned oss utför citadellkullen till det vid flodstranden liggande Sarai, där vi genast fördes in i en iskall, illa möblerad mottagnings-salong med spruckna fönsterrutor och gamla turkiska tidningar klistrade öfver de trasiga glasen. Därinne satt paschan insvept i päls och vid hans sida i full krigisk ståt — kefije, med räfskinn fodrad ljusgrå officerskappa, ryttarstöflar och försilfrad sabel — rövvarhöfdingen mir Alai Abdul Saraf bey. Genomvåt var jag, frös och hackade tänder, så att paschan fattades af medlidande och lät inbära för min räkning en stor päls, hvarförutom kaffe serverades. Så började ransakningen.

Jag och Müller fingo redogöra för våra öden sedan vi lämnat Haleb, en berättelse, som snart samlade massor af officerare i paschans salong. Man visade ett lifligt intresse för våra hjältedater, ju större, ju dumdrigare dessa voro.

Paschan vände sig nu till Abdul Saraf bey och frågade hvad honom syntes i saken. Men rövaren var en klok man. Du o pascha har makten i Biredschik, du är kalifens ställföreträdare, dig tillkommer det att döma. Paschan å sin sida syntes föga tilltalad af denna rövarens säkerligen ovanliga anspråkslöshet. De båda herrarne skulle nog lika gärna sett oss hängda, men ingen af dem vågade ikläda sig ansvaret därför. Effendi, sade slutligen paschan, du får ej resa till Bagdad. Du måste återvända till Haleb och på det att intet ondt måtte hända dig på vägen och du ej måtte falla offer för frästelsen att öfverträda mina bud, skall jag gifva dig tolf gendarmer som hederseskort. Men kom ihåg, effendi, att dessa tolf bära gevären laddade. I min makt stode det att låta fängsla dig och som en brottsling föra dig till Halebs kommandant, men af hänsyn till din höga rang, som framgår af ditt stora paper, vill jag på detta sätt eskortera dig. Befälet öfver eskorten skall föras af min egen adjutant, miilasim Hassan. Du skall lämna Biredschik redan i dag.

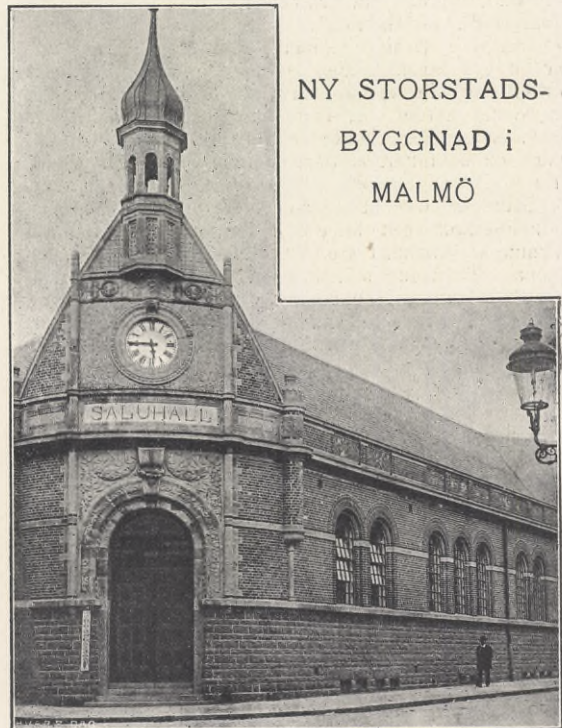
Sålunda var mitt öde afgjordt och ehuru jag för formens skull protesterade, så kunde jag ej underlåta att enskildt uttala min tacksamhet mot paschan. Och paschan gick ännu längre i välvilja. Han lät föra in mig i ett annat rum, där jag förseddes med torra, rena kläder, så att jag efter en stund såg ut som en välbestäld agha från någon af de kurdiska stammarne.

Frågan Müller var emellertid oafgjord. Abdul Saraf framställde ej heller i afseende på honom något yrkande, men Ahmed Agha tog Allah till vittne på, att han ville se honom uppsprättad, en förklaring, som Müller tog med rövvaraktigt lugn. Son af en hund, sade hamidiémannen, jag vill se dina inälfvor. Olyckligtvis hade paschan ingen makt öfver hamidiémännen, hvarförutom han för öfrigt ej bekymrade sig om Müllers öde. Denne vore, tänkte han, möjligen en frenghi, men en sådan, som vore bosatt i vilajetet Haleb, kanske till och med osmanisk undersåte. Med en sådan kunde man ju för-

fara enligt godtycke. Müllers affärer stodo ganska illa, då jag efter min omkostymering inträdde i salen. Ahmed Agha skrek och larmade, paschan teg och och Abdul Saraf rökte nargileh och fingrade på sin sabel. Emellertid sade jag paschan, att den älskvardhet han visat mig ej betydde något, om något ondt vederfores Müller. Denne vore min tjänare, en frenghi af samma nationalitet som jag och mitt lands konsuler och ambassadörer i Haleb och Stambul skulle på min begäran åtaga sig hans sak med lika stort nit som min. Mitt lands flotta vore den mäktigaste i världen och mitt lands ambassadör i Stambul hade padischahs öra. Nu började paschan öfverlägga och vände sig till Abdul Saraf med begäran om råd. Du må döma, sade rövaren, du känner förhållandena till de otrogne bättre än jag, i denna sak skall jag skaffa din dom lydriad bland mitt folk. Så dömde paschan att Müller skulle följa mig till Haleb under omsorgsfull bevakning. Ahmed Agha förde ett fördömdt larm sedan denna dom fällts, men Abdul Saraf visade sig vara herre öfver sitt folk. Krängelmakaren blef på en vink af mir alai utförd och bunden af sina egna kamrater.

En timme därefter voro vi på väg väster ut mot Aintab och efter fem dagars färd, under hvilken malasim Hassan gjorde allt för att jag skulle få det bekvämt, intogade vi i Haleb. I Haleb Sarai öfverlämnade eskorten mig åt den tillförordnade valin, kommandanten, som mottog mig med en något ironisk välvilja, frågande om jag haft en angenäm resa.

Han lämnade mig full frihet att stanna i Haleb eller afresa till Iskenderun, allt efter behag. Att jag vidare skulle reflektera öfver att försöka komma till Bagdad, föll ej den gamle generalen in. Men på kvällen samma dag vi återkommit till Haleb, sutto jag och Müller på hotell Ozizié, drucko mastix och

NY STORSTADS-
BYGGNAD I
MALMÖ

Foto. Dahlgren, Malmö.

NYA SALUHALLEN I MALMÖ. Öppnad d. 15 Juni 1903.

gjorde upp planer för ett nytt försök. Ingalunda voro vi villiga att på grund af våra motgångar i Biredschik anse oss besegrade. Jag drömde allt fortfarande om kalifornas stad och Müller drömde väl om mina pängar. Efter mycket ordande hit och dit, beslöts att vi skulle rida ned till Ka'lat Balis och där öfvergå Euftrat eller, om detta ej vore möjligt, följa densamma till Deir es Sor. Vi använde två dagar att utrusta oss i Halebs basarer och gjorde oss hvarken till helgon eller hamidiésoldater, utan klädde oss mera som levantinerköpmän, halft europeiskt, halft arabiskt. Som paschan underlät att på något sätt bevaka oss, lämnade vi Haleb en natt redan på tredje dygnet efter vår återkomst från Biredschik. Vägen mellan Haleb och Balis är rätt besvärlig, bergig och oländig, åtminstone till sin första hälft, och vi nödgades använda hela första natten och en stor del af följande dag för att komma till Dschebbul, som ligger halfvägs mellan Haleb och Balis. Här voro vägens svårigheter emellertid i det närmaste slut och det återstod oss ej mer än en dagsmarsch öfver slät och jämn mark till Balis. Människor sågo vi nära nog inga, i alla händelser hvarken soldater eller hamidié, och utan att på något sätt blifvit störda, kommo vi till Ka'lat Balis. Här gällde det emellertid att komma öfver till den på andra sidan floden belägna byn Meskené, något som tycktes skola blifva förenadt med vissa svårigheter. Vid Balis fanns ingen färja och hvad värre var, man påstod, att där icke fanns någon slags farkost, på hvilken hästar kunde transporteras. Balis är visserligen en karavanstation, men karavanvägen öfverskrider ej floden utan följer dennas högra strand till Deir es Sor. Att gå dit kunde vara förenadt med fara. Deir es Sor är huvudstad i en provins — den östligaste delen af Syrien och västligaste delen af Mesopotamien — och ligger ej stort mer än fjorton dagsmarscher från Damaskus.

Föllo vi där i myndigheternas händer var det all utsikt för att de skulle sända oss till Damaskus och i så fall hade vi gjort den långa färden till Deir es Sor alldeles utan nytta. Mellan Balis och Deir es Sor räknas sju till åtta dagsmarscher och den senare staden hjuder i och för sig icke något sevärdt. Nej, skulle vi fram måste vi öfver floden för att fortsätta tvärs igenom öken till Sindschar.

Balis är icke en stad, icke ens en by, utan ett beduinläger med en del kojor, allsammans omgifvande en gammal ruin med en turkisk kasern. Nu lågo där omkring 300 reguliära och gendarmer under befäl af en Kaima-Kam — en öfverstelöjtnant — vid namn Ahmed Rassim bey. Garnisonen ägde ett slags präm som begagnades då soldaterna af en eller annan anledning skulle öfver till Meskené, men denna präm, som var den enda på platsen, kunde ej disponeras utan tillstånd af kaimakamen och utan att han lämnade roddare. Ville vi således öfver måste vi först personligen inställa oss hos Ahmed Rassim, men hur detta skulle vara möjligt utan teskeré var ej lätt att inse. Vi stannade en hel dag i en koja, så långt från kasernen som möjligt, mediterande öfver hur denna fråga skulle kunna lösas. Vi funderade nog på att rida ned i floden och låta hästarne simma öfver, men Euftrat är häruppe denna tid på året så strid och så full af hvirflar att ett dylikt försök varit bra nära själfmord. Och för att dränka oss i Euftrat hade vi dock ej kommit till Balis. Då det blef mörkt och stilla på kvällen redo vi norrut för att rekognoscera. Man hade sagt oss, att vid Kalkar,

som ligger åtta timmars väg norrut, skulle finnas en präm för allmän trafik.

Naturligtvis hade vi ej direkt frågat därefter, angelägna att ej antyda, att vi voro rädda för kaimakamen.

Ankomna till Kalkal på morgonen funno vi där mycket riktigt en färja. Där fanns också en gendarmkasern för två man, men båda hade gått ut som eskort åt paschan af Nisibin som kommit denna väg för att resa till Iskenderun. Utan några svårigheter kommo vi öfver floden och frågan, hvart-hän vi nu skulle vända oss kom på dagordningen.

Jag föreslog, att vi skulle rida rakt på Nisibin — fjorton dagars ridt ungefär — då paschans ankomst angaf att denna väg vore användbar. Från Nisibin hade vi ej mer än sex till sju dagsmarscher till Mossul och därifrån på källak på Tigris tre till fyra till Bagdad.

Men Müller hade sina betänkligheter, hvilka han förfäktade så starkt, att jag måste gifva vika. Han påstod att vi aldrig skulle nå Nisibin, att vi skulle blifva häjdade af hamidié som på denna väg hade sina fasta borgar, att paschan af Nisibin kunnat passera, emedan han själf var en hamidié o. s. v. Jag tror ännu i dag att vi, om min vilja blifvit rådande, skulle kommit till Bagdad eller åtminstone ej kommit tillbaka till Haleb. Det är ju möjligt att vi blifvit massakrerade på vägen. Kanske började Müller nu på sistone frukta för sitt skinn. Han yrkade på, att vi skulle gå söderut längs floden samt stanna öfver följande natt i Meskené midt emot Balis. Där hade vi ingenting att frukta, ty förbindelse mellan de båda stränderna ägde sällan rum. Det är nog möjligt att vi ej skulle haft något att frukta i Meskené, om ej olyckligtvis Kaimakamen i Ka'lat Balis fått telegrafisk order från Haleb, att efterspana oss och, om hans ämbete vore honom kärt, fasttaga och föra oss till Haleb. Utan en aning om detta förhållande, satte vi oss i gång för att rida till Meskené. Då vi på kvällen kommo dit, liknade byn ett fältläger. Kaimakamen hade låtit flytta hela garnisonen öfver floden och utsändt spejare österut, för att infånga oss. Man kan tänka sig det gamla gråskäggets häpnad och förtjusning, då vi redo honom rakt i armarne. En halftimme sedan vi intågat i Meskené voro vi Kaimakamens fångar och en timme senare sutto vi på prämen för att gå öfver till Ka'lat Balis. Och här sluta mina Bagdadresor för detta år. Det är märkligt, sade Ahmed Rassim, hvad ni frenghis äro för ena oroliga människor. Hvad skall du göra i Bagdad, hvad gör du i Haleb, hvarför kan du ej sitta stilla i ditt eget land, då du icke drifver någon köpenskap? Jag har setat här i Ka'lat Balis i femton år och finner mig godt. Jag är utgången, svarade jag, för att se främmande folk, främmande seder, för att få veta hvad man tänker och gör i Haleb och Bagdad.

Och hvad har du funnit, frenghi?

Jag har funnit, att jag skulle vilja bo här.

Mätte Allah bevara oss för en sådan olycka, vi känna ingen åtrå efter oroliga frenghis.

Följande dag fingo vi bryta upp, på väg till Haleb, bevakade af ej mindre än femtio ryttare med laddade gevär, som om vi varit väldiga röfvarehöfdingar.

Kaimakamen ville ej utsätta sig för risken att vi skulle rymma och önskade kanske dessutom imponera med sin makt och betydighet.

(Forts.)

EMIL SJÖGREN.

50 ÅR DEN 16 JUNI.

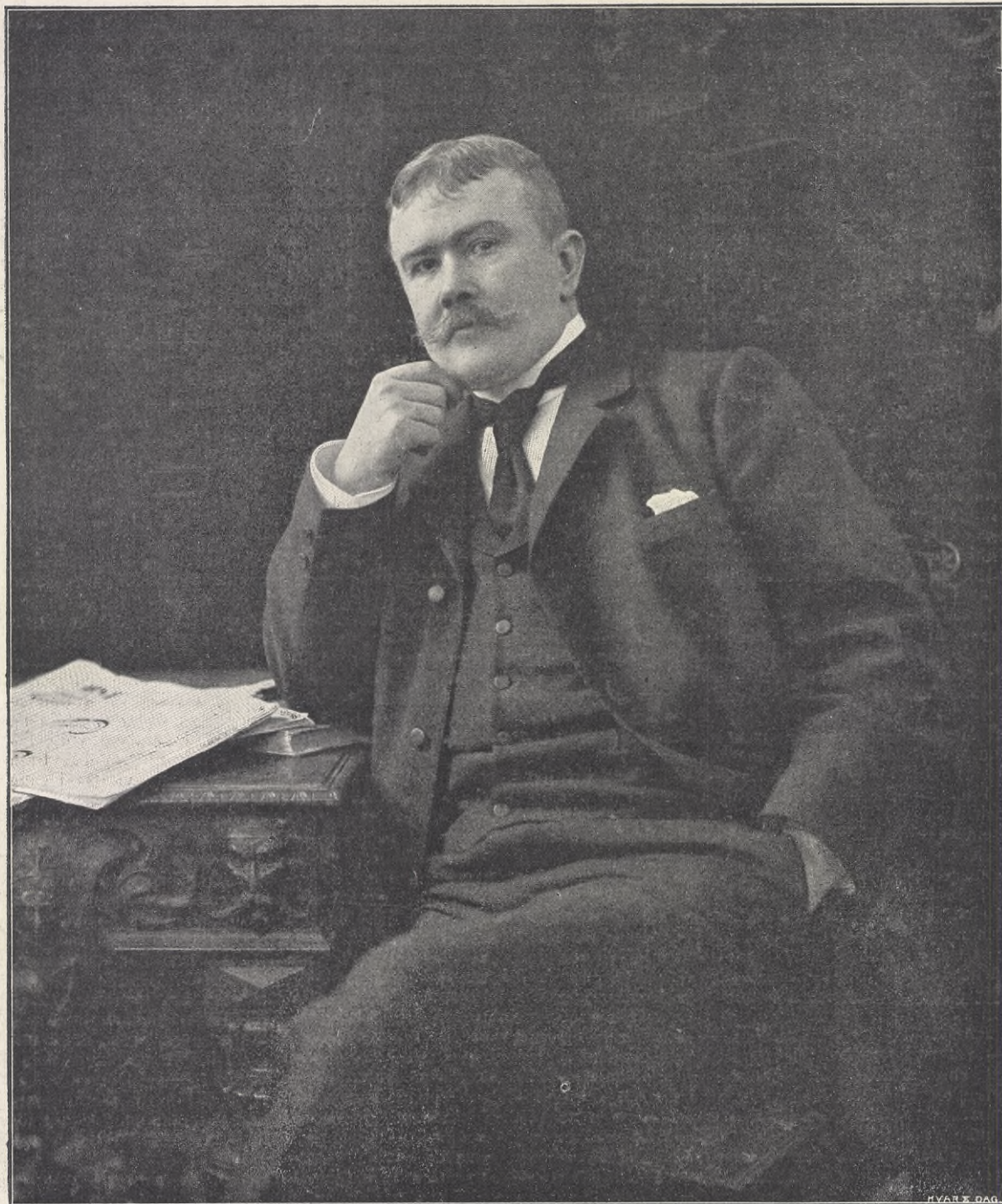

Photo. Jonason, Göteborg

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Skalm-Gö.

EMIL SJÖGREN,

SOM, JÄMTE ETT FLERTAL MÄSTERLIGA KOMPOSITIONER FÖR ORKESTER, VIOL OCH PIANO, GIFVIT SVERIGE DESS VACKRASTE SÅNGER, SÅNGER SOM SKOLA BÄRA EMIL SJÖGRENS NAMN FRÅN SLÄKTLED TILL SLÄKTLED, HONOM BRINGA SÄKERLIGEN ALLA DE INOM OCH UTOM HEMLANDET, SOM LÄRT FÖRSTÅ OCH ÄLSKA HANS TÖNDIKTNING, ETT TACK FÖR HVAD HAN GIFVIT, EN ÖNSKAN OM LYCKA FÖR HONOM SAMT EN FÖRHOPPNING OM ATT HANS FAGRA SÅNGGUDINNA ÄNNU LÄNGE MED SITT RENA, SJÄLFULLA SPRÅK MÅLTE TILLTALA OCH VÄRMA VÅRA HJÄRTAN.

EDVARD GRIEG.

60 ÅR DEN 15 JUNI.

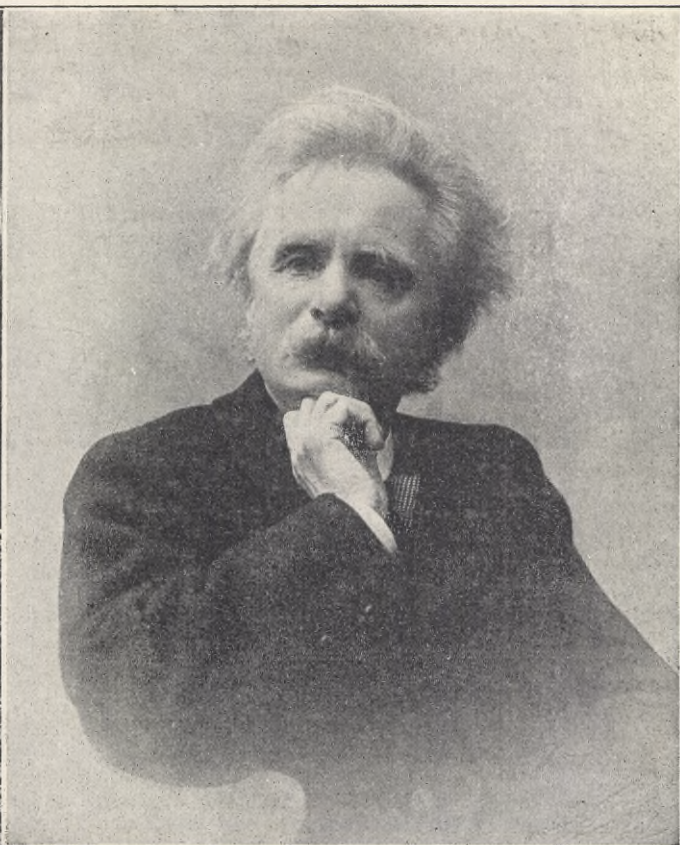

Foto. O. Swanøe, Bergen.

Foto. Otto Borgen, Bergen.

EDVARD GRIEG,

NORGES BERÖMDE KOMPOSITÖR, SKILDRAREN I TONER AF NORSK NATUR OCH NORSKT LIF, EN BLAND DE LANDETS STORE SÖNER, SOM INGIFVIT LÄNGTAN EFTER FJORDAR OCH SNÖTÄCKTA FJÄLL, EFTER SÄTERHYDDOR OCH TJUSANDE DALSAÑKOR OCH SOM VUNNIT HJÄRTAN FÖR DESS FOLK. EDVARD GRIEG HAR STOLTA OCH GLADA TONER, HAN HAR SVÄRMOD OCH SORG I SIN SÅNG — MEN ALLT HVAD HAN SKAPAT ÄR LIKA SÄNNT OCH DJUPT — LIKA BEUNDRADT ÖFVER ALLA LAND OCH LIKA ÄLSKADT AF ALLA.

Edvard Grieg och Fru Nina Grieg (efter Krøyer). — Edvard Grieg och Björnstjerne Björnson på Troldhaug, den 15 Juni 1903.

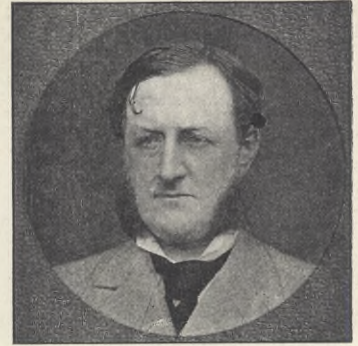
DE LEDANDE MÄNNEN

ARTHUR BALFOUR.
Premierminister.

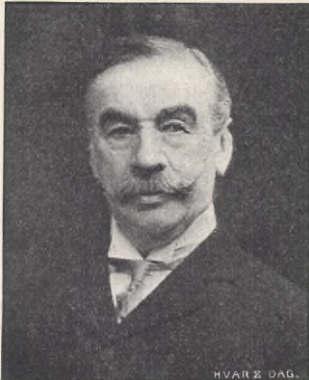
JOSEPH CHAMBERLAIN.
Kolonialminister.

H. CHAPLIN.
Protektionistchef.

Under hela det gångna århundradet har Englands flotta behärskat världens haf, öfverallt har dess flagga varit den förnämsta på böljorna, dess handel har varit utan like, och stolt och fritt har England under ett sekel varit folkfrihetens värn och de svagare nationernas skydd. Sin nutida politiska maktställning vann England då Nelson och Wellington bröto kontinentbetvingaren Napoleons välde; då lade det också grunden till sin kommersiella världsmakt, men fullt utvecklades denna först sedan Peel nedbrutit de hämmande tullskrankorna och proklamerat frihandelsprinciper, till hvilka Gladstone sedermera fogade den inre politiska frihetens fullständiga seger.

Nu, nära nog ett sekel efter Nelson och Wellington och ett halft sekel efter Peel, står det mäktiga och rika världsväldet åter inför en afgörande vändpunkt i sin historia. Den starka reaktionen i snart sagt hela

C. T. RITCHIE.
Finansminister.

GEORGE WYNDHAM.
Minister för Irland.

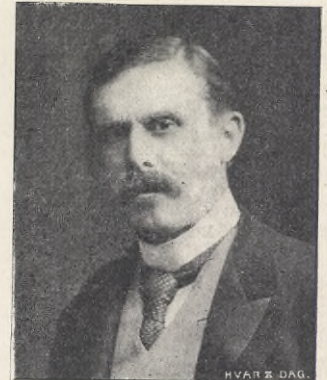
det öfriga Europa har under det senaste decenniet hastigt trängt in äfven i det fria England; kriget i Sydafrika visade, att imperialismens England icke längre är folkfrihetens och smånationernas beskyddare, regeringens gradvisa intrång på underhusets myndighet vittnar om reaktion äfven på det parlamentariska området, den i följd antagna skollagen om en liknande företeelse i det religiösa lifvet — — och nu till sist synes den bebådade nya tariffpolitiken kröna verket genom att krossa det frihandelssystem, hvarunder England uppblomstrat på ett så allenastående sätt.

Den drivande kraften i denna nya utveckling är den ryktbare kolonialministern JOSEPH CHAMBERLAIN. Fordom Gladstones radikale medhjälpare, skild från honom genom den irländska homerulestriden, har han under det senaste decenniet genom sin hänsynslösa energi med de konservatives bistånd såsom ledare af den imperialistiska rörelsen oemotståndligt ryckt fram till en dominerande ställning, i hvilken han — trots att en annan är regeringens chef till namnet — numera faktiskt är den enda verkligt bestämmande faktorn i den engelska politiken. Det imperialistiska riksbygge, han påbörjade i och med boerkriget, vill han nu fortsätta och avsluta med en allbritisk tullunion på basis af preferentialtariffer och af tull på lifsmedel. Och det bästa beviset på hans diktatoriska makt är, att han endast behöfde utslunga några ord om denna sin plan, för att alla andra viktiga frågor ögonblickligen skulle bortspas från dagordningen, samt att han kunnat rycka den öfriga regeringen med sig och ännu kan sammanhålla det stora unionistpartiet, ehuru flera af ministrarne och en betydande del af partiet äro rena frihandlare.

Visserligen är vördnaden för det häfdvunna starkare i England än i något annat land;

HÅRTIGEN AF DEVONSHIRE.
Öfverhusledare.

SIR JOHN BRODRICK.
Krigsminister.

STORA TULLKRIGET

SIR M. HICKS-BEACH.
F. d. finansminister.

LORD ROSEBERY.
F. d. premierminister.

I ENGLAND.

SIR H. CAMPBELL-BANNERMAN.
Det liberala partiets ledare.

visserligen synes en sprängning af unionistpartiet vara oundvikligen förestående; visserligen hafva de liberala energiskt sammanslutit sig mot Chamberlain; visserligen har han bland dem som följa honom ingen enda verkligt framstående folktalare och agitator till hjälp. Men icke heller bland motståndarne finnes någon som kan ens närmelsevis täflla med honom i agitatorisk energi och förmåga att rycka massorna med sig; dessa massor, hvilkas chauvinism och hänförelse för Englands makt och ära han så mästerligt förstår att uppfanatisera, se i honom den enda starka hand, som kan smida riket samman och betvinga dess motståndare — — — trots alla hinder, som för ögonblicket synas möta honom, torde det icke vara förhastadt att redan nu spå, att Chamberlain kommer att segra i den storartade kamp, som han uppbesvurit, och genomdrifva sitt differential- och kamptullsprogram i det England, för hvars reaktionära och imperialistiska nya kurs frihandeln knappast längre passas.

På ömse sidor om den mäktige kolonialministerns bild äro placerade de två män, hvilka kunna betraktas som hans närmaste medhjälpare.

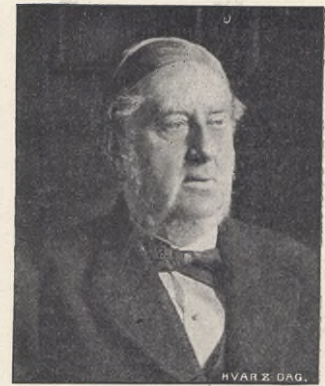
Den ene af desse är lord Salisburys systerson och efterföljare, premierministern ARTHUR BALFOUR, som ju nominellt är Chamberlains chef, men hvars verksamhet i de stora, allt annat behärskande, imperialistiska frågorna i själfva verket inskränker sig till att under svag reservation följa hans djärfva ledning. Så i den sydafrikanska frågan, så och nu. Till sin naturell drömmare och filosof, musiker, sportsman och mystiker, en sorts Hamletsnatur, gör Balfour på regeringsbänken vida mera intryck af en skeptisk dilettant än af en praktisk politiker; och sedan tullfrågan nu kommit i gång, torde det komma att bero på Chamberlains godfinnande, om icke makten äfven till namnet flyttas dit, där den de facto ligger.

Den andre vapendragaren är den forne jordbruksministern H. CHAPLIN, sedan mer än trettio år protektionismens, den rena oförfalskade protektionismens oförtröttade men ändå tills nu maktlöse förkämpe i England. Ehuru föga framstående som talare och politiker, lär han väl nu, då han entusiastiskt förordar Chamberlains program såsom inledning till ett fullständigt tullsystem, komma att i spelsen för sin trogna lilla skara från gångna dagar spela en ganska viktig roll.

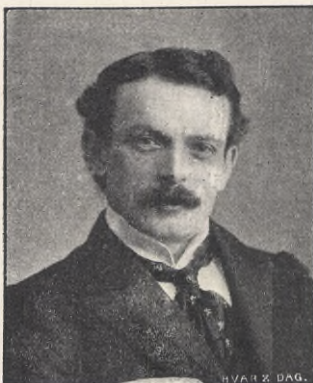
Nedom dessa möta dragen af finansministern C. T. RITCHIE och öfverhusledaren, riksräds-presidenten HÄRTIGEN AF DEVONSHIRE, hvilka båda i dagarne ifrigt bedyrat, att de äro öfvertygelsesetrogna frihandelsvänner och ogilla Chamberlains nya program, men som icke desto mindre anse sig böra stanna kvar i regeringen och deltaga i den af honom föreslagna »utredningen» — hvarom de

HENRY ASQUITH.
F. d. inrikesminister.

SIR W. HARCOURT.
F. d. finansminister.

LLOYD GEORGE.
Den radikale framtidsmannen

JOHN REDMOND.
Irländarnes ledare.

säga sig tro, att den skall bevisa hans planers utförbarhet och skadlighet, medan den säkerligen i praktiken kommer att utgöras endast af en den våldsamaste propaganda från hans sida. Ingendera har gjort sig känd såsom någon vidare framstående statsman; Ritchie är en lugn och kunnig arbetsmyra, medan Devonshire — fordorm vid Chamberlains sida en af Gladstones kolleger, då under namnet lord Hartington — torde vara den indolentaste mannen i hela engelska parlamentet.

En vida större roll i den stundande kampen om makten i England kommer otvifvelaktigt att spelas af ministern för Irland, GEORGE WYNDHAM, och krigsministern S: T JOHN BRODRICK, af hvardera dock på helt olika sätt. Wyndham är nämligen den kanske allra mest dugande kraften bland de yngre konservativa — Balfours kraftregemente på Irland för 16 år sedan sköttes hufvudsakligen af den då mycket unge Wyndham, som var hans privatsekreterare; en energisk, begåfvad och ärelysten man och framstående talare, själfständig och orädd. Brodrick åter har som krigsminister — efter den i denna egenskap alldeles oduglige lord Lansdowne, numera utrikesminister — skött sig så illa och så föga uppfyllt de reformkraf, som både unionister och liberaler ställt på armédepartementet, att han nog blir en af de bästa skottafloren för oppositionen, hvilken naturligtvis drager till strids äfven på andra frågor än tullprogrammet.

Öfverst på porträttgruppens andra sida presentera sig de tre statsmän, som komma att gå främst i striden mot Chamberlain.

Sir M. HICKS-BEACH är en af det konservativa partiets högst ansedda män och var finansminister i Balfours kabinett ända tills i fjol, då han afgick — officiellt på grund af sjukdom, men i själfva verket, enligt hvad han härom dagen själf i underhuset omtalade, på grund af att hans kolleger icke brydde sig om hans protester mot det växande slöseriet med statens medel. Det är ingen hemlighet, att han och Chamberlain aldrig dragit jämnt; som oböjlig frihandlare har Hicks-Beach nu energiskt kallat alla öfvertygelsesetrogna frihandelsvänner inom unionistpartiet till kamp. I de högre kretsarne torde han med sitt stora anseende både som statsman och som personlighet blifva Chamberlain en mycket svår motståndare; däremot har han alls icke »Joes» förmåga som folktalare och agitator.

Att den förre premierministern LORD ROSEBURY, Gladstones efterträdare, kommer att deltaga i striden på den frihandelsvänliga sidan, är ju numera fullt afgjort, sedan han beriktigt den uppfattningen af hans första tal om Chamberlains uppslag, att han skulle i sin egenskap af ifrig imperialist gilla detta. Men sedan han för några år sedan drog sig tillbaka från den liberala partiledningen för att »plöja sin ensliga fåra», har han alltmer utvecklats till en blott skeptiskt kåserande politisk amatör — nästan å la Balfour — samt härigenom och genom en ganska vacklande hållning i flera frågor alltmer förlorat partiets förtroende. Genom sitt mästarekap som talare kan han dock ännu uträtta mycket, och hans vänner hoppas, att han än en gång skall blifva de liberales ledare; men det synes vara mycket oviss, om han har kvar nog energi och intresse för en sådan roll.

Det liberala partiets officiella ledare är f. n.

sir H. CAMPBELL-BANNERMAN, som var krigsminister i Roseberys kortlivade ministär (hvars fall som bekant formellt förorsakades af ett misstroendevotum mot honom i corditefrågan). Men de liberala imperialisterna erkänna honom icke som sin anförare, och om än de båda fraktionerna stå eniga i sitt motstånd mot tullprogrammet, är den älskvärde och gemytliga Campbell-Bannerman (han anses vara »Londons bästa middagsätare») knappast en nog kraftig organisator och agitator för att kunna leda dem till seger mot en så fruktansvärd motståndare som Chamberlain.

De liberala imperialisternas chef är HENRY ASQUITH, som var inrikesminister i Roseberys regering. Asquith åtnjuter stort anseende hos både vänner och motståndare för sin framstående duglighet, sina omfattande kunskaper och sin ärliga, flädfria personlighet. Tvifvelsutant vore han den lämpligaste bland de yngre liberaler att anföra i striden, om han icke vore för mycket upptagen af sin advokatverksamhet och därtill hade ett stort fel: han är, med förlof sagdt, grundligt tråkig som talare.

Sir WILLIAM HARCOURT, Gladstones ypperste medarbetare, ligger f. n. sjuk; men om han återfår hälsa och krafter, kommer han säkerligen att trots sina år gifva Chamberlain åtskilligt besvär med att parera hans skarpa hugg. Den gamle liberala kämpen är en af Englands förnämsta auktoriteter på det statsfinansiella området; han är en lysande talare både i parlamentet och på folkmöten, skarp och klar, fyndig och kvick, och som agitator har han otaliga gånger ådagalagt en öfverlägsen skicklighet.

En ännu helt ung parlamentariker, som med all säkerhet har en lysande politisk bana framför sig, är den radikale LLOYD GEORGE. Om man lämnar den äldrige och sjuke Harcourt ur räkningen, torde Lloyd George vara nästan den ende underhusledamoten, som på allvar kan mäta sig med Chamberlain i debatten.

Att Balfour ingalunda kan i debatten mäta sig med Lloyd George, det visade sig gång på gång under behandlingen i fjol af den stora skolbillen, då den unge radikalen genom sin grundliga sakkunskap, sin logiska skärpa, sin lågande entusiasm för frihet och upplysning samt sin blixtrande kvickhet blef oppositionens hufvudtalare. Också komplimenterade Balfour honom, när billen var slutbehandlad, på ett i underhuset förmligen uppseendeväckande sätt, betygande sin aktning för den ärliga öfvertygelse, som präglat Lloyd Georges hela uppträdande, och förklarade, att det för en gammal fäktare varit ett stort nöje att slåss med en så skicklig motståndare.

Hvilket parti den irländske partichefen JOHN REDMOND kommer att taga i den stora tullstriden, beror helt och hållet på jordköpsbillens öde i regeringens händer. Men i tullfrågan beror mycket på hans hållning; han är icke blott en utomordentligt skicklig agitator och organisator samt en inflytelserik talare, utan han har ju bakom sig ett 80-tal irländska representanter i underhuset, hvilka rösta som en man under hans ledning. Redmond är den förste irländske ledare allt sedan Parnells glansdagar, som kunnat hålla sina kamrater eniga, och i själfva verket är han ännu mäktigare än Parnell, ty jordköpsfrågan har numera slutit äfven de protestantiska irländarne till nationalisterna.

J. B—tt.

PORTRÄTT TILL HÄNDELSENA I SERBIEN

DROTTNING DRAGA †

DET MÖRDADA
KONUNGA-
PARET.

LÖJTNANT

NIKODEM LUNJEWITSCH,
drottning Dragas broder,
hvilken det mördade ko-
nungaparet hade ämnat
söka göra till tronföljare.
en plan som påskyndade
utförandet af mordan-
slaget.

KONUNG ALEXANDER †

ÖFVERSTELÖJTNANT
NAUMOWITSCH,
konungens förrådskade adju-
tant, som dödades vid dör-
rens insprängning.

GEORG KARAGEORGE-
WITSCH,
konung Peters äldste son.

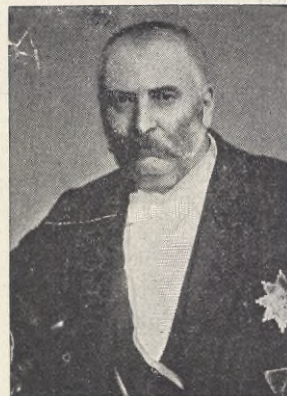
MAJOR MASCHIN,
de sammansvurnes ledare,
broder till drottning Dragas
förste man.

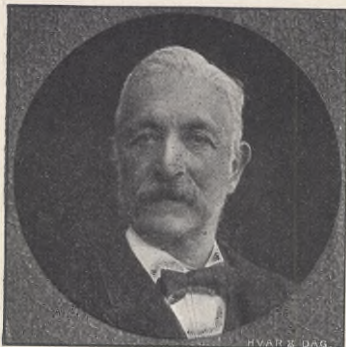
GENERAL ZINZAR MARKO-
WITSCH,
konung Alexanders mördade
ministerpresident.

GENERAL
ATANASKOWITSCH,
den nye krigsministern.

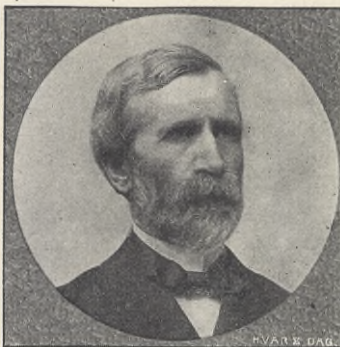
JOWAN AVAKUMOWITSCH,
den nye ministerpresidenten.

G. K. HAMILTON.

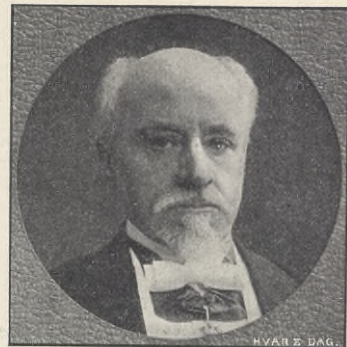
Professorn i administrationsrätt och nationalekonomi vid Lunds Universitet greve *Gustaf Knut Hamilton* har nyligen efter begäran erhållit afsked.

Greve H. är född 1831, blef 1848 student i Upsala, 1853 juris utriusque kandidat samt 1858 docent i juridik och nationalekonomi i Upsala. 1859 utnämndes han till adjunkt i Upsala och 1862 till professor vid Lunds universitet. Han har varit ledamot af komitén för universitetstatutens revision och af den skandinaviska komitén för utarbetande af förslag till ny vexel-lag 1877. Under åren 1866—1870 redigerade greve H. »Nordisk tidskrift för praktisk ekonomi och litteratur».

PER GUSTAF ROSÉN.

65 år fyllde den 17 juni professor *Per Gustaf Rosén* i Stockholm. Född i Linköping, blef R. student i Upsala 1857, fil. dr 1866 och docent i praktisk astronomi 1867, hvarefter han företog en längre utrikes resa och uppehöll sig bl. a. vid Pulkova observatorium. Han utnämndes 1866 till professor vid Topografiska kären nuv. Generalstabens topografiska afdelning, samt till lärare vid krigshögskolan. R. fick som professor ledningen af alla geodetiska arbetena i Sverige, och under hans öfverseende och personliga deltagande har så godt som hela landet öfverdragits af ett »första klassens triangelnät», hvarefter trianguleringen oafbrutet

CARL TROLLE-BONDE.

pågått. Led. af Vet- och Krigsvetenskapsakademien intager prof. R. ett bemärkt rum bland svenske vetenskapsmän. * * *

Fideikommissionnehafvaren af det stora godset Trolleholm, greve *Carl Trolle-Bonde* fyllde 60 år den 16 juni. En af Skånes mäst framstående — detta såväl på grund af godsets areal som dess skötsel — jorddrottare, har greve B. egnat stort intresse åt samlandet af bokskatter, och är väl Trolleholms Bibliotek att anse bland de största och mäst betydande enskilda boksamlingar i riket.

J. F. NORRLIN,

fabrikör, f. d. mångårig ledamot af stadsfullmäktige och drätselkammaren m. m. i Vesterås, fyllde den 24 juni 70 år.

MAURITZ BOUSTEDT,

Karlsborg, f. d. kommunalordförande i 30 år, bankkontrollant, fyllde 70 år den 17 juni.

K. F. FLODMAN,

postmästare i Upsala, fyllde den 13 juni 65 år.

J. B. LOMQVIST,

kyrkoherde i Vestra Tunhem sedan 1883, fyllde den 14 juni 65 år.

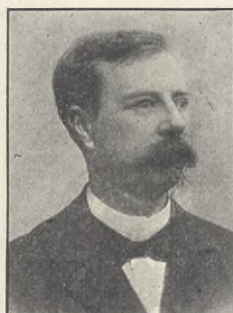
ANDERS JOHANSSON,

kyrkoherde i Skorpéd sedan 1887 fyllde 55 år den 10 juni.

GUSTAF FORNMARK,

civilingenjör, artillerireservofficer, anställd 81—83 vid Korinthkanalen i Grekland, 83—85 vid Panama-kanalen, fyllde nyligen 55 år.

H. G. P. ÖHNGREN,

Örnsköldsvik, v. konsul, led af Riksd. 2dra kammare, stadsfullmäktig m. m. fyllde 50 år den 7 juni.

J. A. THORSLUND

öfverlots i Luleå i öfver 20 år, stadsfullmäktig, framstående kommunalman, fyllde den 20 juni 50 år.

PORTRÄTTGALLERI

F. d. generallotsdirektören greve *Magnus Daniel Ruuth* afled den 11 juni å Saltsjöbaden i en ålder af 68 år.

Grefve R. blef sekundlöjtnant vid flottan 1856, löjtnant vid skärgårdsartilleriet 1866 och kapten 1872. Samma år blef han ekipagemästare vid Stockholms station, adjutant i sjöförsvarsdepartementets kommandoexpedition 1877, t. f. inspektör vid lotsstyrelsen 1881, kommandörkapten af andra graden i flottans reserv 1884 och af första graden 1888. 1892 utnämndes han till Generallotsdirektör, från hvilken syssla han tog afsked vid uppnådd pensionsålder.

M. D. RUTH.

Lotsverket, inom hvilket grefve R verkade under nära två decennier af sin kraftfullaste ålder, fördes under hans chefskap betydligt framåt. För dess utveckling insatte han ock hela sin energi.

Under denna tid bildades lotsverkets enskilda pensionskassa, och löneförbättringar för fyrpersonalen allmänhet kommo till stånd. Grefve R åtnjöt stor tillgifvenhet från personalens sida.

Den afidne var den siste af den grefliga ätten Ruuth, liksom han förut varit den siste af friherrliga ätten R.

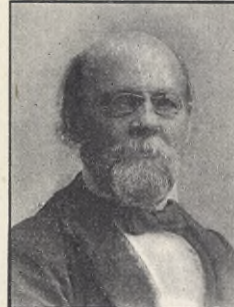
† C. S. ÖDMANN,

apotekare i Borgholm sedan 1863, afled i Upsala den 8 juni 78 år gammal.

† F. W. CEDERBLAD,

kapten vid Gotlands infanteriregemente, afled i Mariefred den 4 juni 50 år gammal.

† A. L. KULLGREN,

f. d. 2:e stadsfogde i Göteborg, afled den 14 juni 57 år gammal.

† E. A. UNGER,

kyrkoherde i Holmedals pastorat, f. d. kontraktsprost, afled nyligen. Född 1824.

† I. PEHRSSON EWERS,

stationsinspektör vid Immelns järnvägsstation sedan 1884, afled den 8 juni, 56 år gammal.

J. FR. TÖRNROS,

antikvitethandlare i Stockholm, afled den 12 juni, i en ålder af 54 år.

† ANDERS ERIKSSON,

kronolänsman i Åls distrikt, afled den 19 maj 53 år gammal.

† K. G. LINDBLAD,

apotekare i Fjellbacka, afled den 6 juni, 49 år gammal.

† C. H. HIRSCH,

grosshandlare i Stockholm, afled den 9 juni, 49 år gammal.

† HANS CAVALLIN,

v. häradshöfding, afled den 9 juni i Mörsil, 37 år gammal. Känd som litterär öfversättare.

† MAURICE KNEIP,

konservator, 1889—1897 amanuens vid Hallands museum, afled den 3 juni, 36 år gammal.

† M. WESTERMARK,

postexpeditör i Skara, afled den 8 juni, 28 år gammal.

TVÄNNE HELSINGBORGS-BILDER FÖR DAGEN.

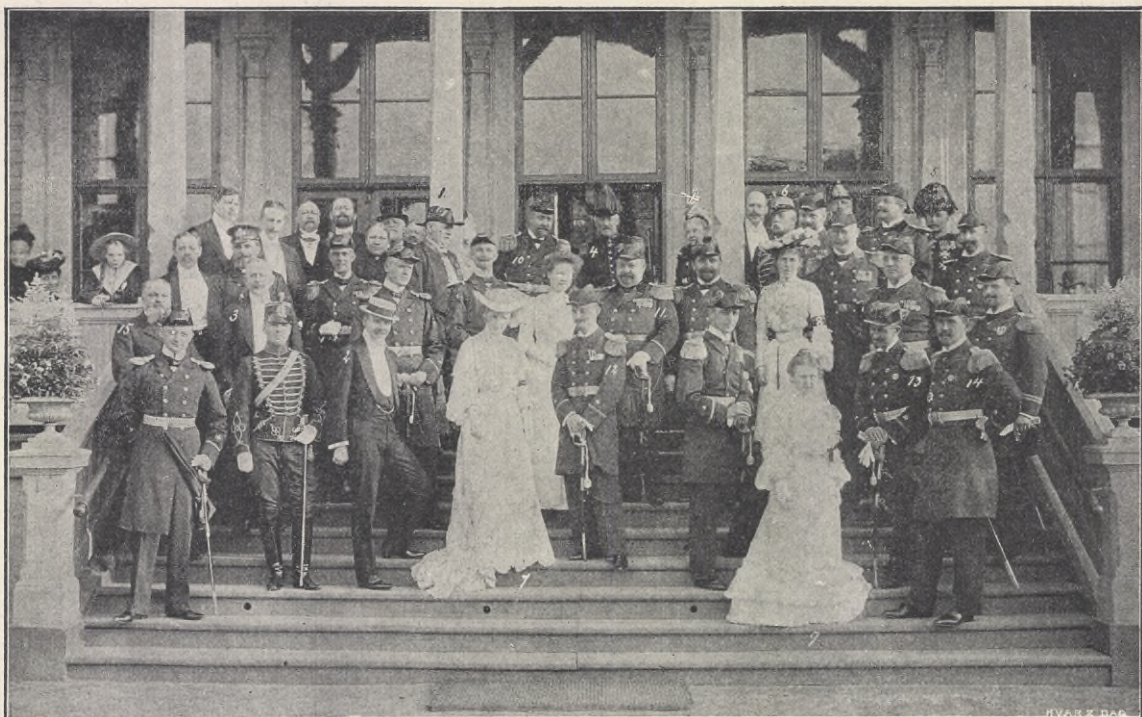

Foto. Rangnätt, Helsingborg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stilm.—Gbg

De af kejsar Wilhelm med anledning af utställningen i Helsingborg ditbeordrade pansarfartygen »Hildebrand» och »Hagen» ankommo den 17 Juni. Tysklands konsul, herr N. Persson, gaf middag å Ramlösa för officerarne m. fl., från hvilket tillfälle vår fotografi är tagen. Vi namnteckna: Konsulinnan Persson (×), Konsul Persson (1), Direktör Ivar Henning (2), Direktör Sture Henning (3), Generallöjtnant Peyron (4), Generalmajor Bergenstråle (5), Öfverste Grönvall (6), Fru Peyron (7), Friherrinnan Ehrensvärd (8), Fröken Henning (9), Kommendanten Fregattkaptenen Bäcker (10), Marinöfveringeniör Green (11), Öfverste Friherre von Hammerstein (12), Öfverstelöjtnant Quæt-Fasleur (13), Öfverstelöjtnant von Bodecker (14), Bankir Kohrs (15).

Fartygen afgingo till Danzig den 20 Juni.

Foto. Rangnätt, Helsingborg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stilm.—Gbg

På initiativ af Köpenhamns studenter samlades i Helsingborg den 20 Juni omkring 300 danska och svenska studenter till möte, vid hvilket broderliga hälsningar växlades. Vår fotografigrupp är tagen å terrassen. Lunds Studentkårs Ordförande, Adjunkt B. Sjövall (1), Lunds Studentkårs anförare, Kapellmästare Berg (2).